

Stížnost, nepopírajíc správnost řečeného skutkového zjištění žal. úřadu, namítá toliko, že jest nesprávný právní názor žal. úřadu, že přibírání cizího dříví v malém rozsahu odnímá již pile vlastnost lesního podniku. Stížnost poukazuje k tomu, že majitel pily koupil sice v letech 1925 až 1927 pro svou pilu celkem 43 m³ dříví, od roku 1927 do roku 1932 však žádného dříví pro ni již nekoupil, nýbrž zpracovává na pile jen dříví z vlastních lesů. Stížnost tvrdí, že v řízení bylo prokázáno, že šlo o ojedinělý případ před pěti lety, že nejde o trvalé zpracování cizího dříví, takže ojedinělé zpracování dříví cizího nemůže míti na povahu pily jako podniku lesního žádného vlivu.

Námítka tato jest bezdůvodná. Nss vyslovil již v nál. Boh. A 8874/30 právní názor, při němž setrvává i v nynějším sporu, že slouží-li lesní pila jen k tomu, aby dříví získávané v lesích jejího majitele při řádném lesním hospodářství bylo učiněno prodejnějším tím, že se rozřezává na palivové dříví, prkna atd., tedy uvádí je ve stav usnadňující jeho prodej, je provoz její jen součástí lesního podniku samého, zaměstnanci pily takové podléhají pak pojištění u nemoc. pojišťovny zemědělské. Naproti tomu zaměstnanci pracující na pile, která, aby bylo udrženo pravidelné její provozování, přijímá k zpracování i dříví z lesů cizích (podnikatelé pily nepatřících a jím nepachtovaných), nejsou zaměstnanci lesními ve smyslu § 25 zák. č. 221/24 Sb., a není k sociálnímu pojištění jich příslušná pojišťovna zemědělská (Boh. A. 9103/31).

Uvedeného předpokladu však v nynějším případě není, neboť podle zjištění žal. úřadu, který měl pro ně náležitou a bezpečnou oporu ve spisovém materiálu, zejména v opětných vyjádřeních ředitelství velkostatku a v relacích četnické stanice, pila v P. neomezuje se jen na zpracování dříví, získaného z vlastních lesů svého majitele, nýbrž v normálních letech nakupuje a zpracovává také dříví z lesů cizích. Byl-li nákup dříví v posledních letech omezen, stalo se to proto, že vývratěmi a živelními pohromami v lesích velkostatku nahromadilo se tolik dříví, že bylo třeba především zpracovati toto vlastní dříví. Vedle toho zpracovává se však na pile i dříví jinde koupené, jehož potřeba bude v příští době ještě stoupati. V těchto výsledcích konaného šetření měl žal. úřad bezpečnou oporu pro své zjištění, z něhož vyplývá bezdůvodnost tvrzení stížnosti, jakoby nákup cizího dříví pro pilu se děl jen ojediněle, neboť tvrzení toto odporuje spisům.

Poněvadž podle toho lesní pila, o kterou jde, nezpracovává jen dříví z lesů svého majitele, nýbrž i nakoupené dříví cizí, nemůže býti uznána ve smyslu právního názoru projeveného v uvedeném nál. za podnik lesní, a její zaměstnanci nemohou tedy býti pokládáni za zaměstnance lesní podle § 25 zák. č. 221/24 Sb., a to ani tehdy, když dříví z lesů cizích se zpracovává v míře jen nepatrné.

Č. 11.939.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Vracení zapravené dávky z důvodu, že právní jednání, tvořící základ převodu,

bylo soudním nálezem zrušeno nebo že bylo od něho upuštěno a že státní převodní poplatek byl odepsán.

(Nález ze dne 27. května 1935 č. 15.256/35.)

V ě c: Arnold F. v B. proti zemskému úřadu v Bratislavě o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Žal. úřad zamítl nárok st-le na částečné vrácení dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí, předepsané mu platebním rozkazem ze 6. června 1925 z převodu nemovitostí smlouvou trhovou z 12. prosince 1923, a svoje rozhodnutí opřel v podstatě o dva důvody: 1. st-l nemůže svůj nárok opírat o ustanovení § 23 odst. 2 dávk. prav., poněvadž tento předpis předpokládá, že právní jednání se neuskutečnilo a strana dokáže, že proto byl státní převodní poplatek odepsán, v daném případě však jednání bylo uskutečněno, a odpis (částečný) poplatku nestal se proto, že úkon nebyl uskutečněn, nýbrž jen proto, že byl snížen základ vyměření státního poplatku, pro kterýžto případ však § 23 prav. neplatí; 2. nemůže býti st-li přiznán ani nárok na vrácení dávky jako zapravené omylem, poněvadž — byť i promlčecí lhůta 5letá, stanovená §em 190 úpravy č. 50.000/1913, neprošla — opírá se nárok na vrácení o důvod, který strana mohla uplatnití odvoláním, což však ne učinila, ježto proti rozhodnutí měst. zastupitelstva z 11. ledna 1927 rekursu nepodala.

Stížnost podanou na toto rozhodnutí neuznal nss důvodnou.

St-l zdůrazňuje, že nežádá za vrácení dávky z titulu omylného zapravení, nýbrž na základě § 23 odst. 2 dávk. prav. Podle tohoto ustanovení dávka se vrací, »bylo-li právní jednání, které je základem převodu, pravoplatným soudním nálezem zrušeno nebo bylo-li od něho upuštěno, a prokáže-li strana, že státní převodní poplatek z právního jednání předepsaný byl odepsán, protože jednání nebylo uskutečněno.«

Právním jednáním, které bylo základem převodu, byla v daném případě smlouva z 12. prosince 1923, kterou st-l prodal nemovitosti tam uvedené Dru B. za cenu 127.350 Kč, při čemž ujednáno, že neustoupí-li dosavadní pachtýři od svého práva pachtovního a prodatel následkem toho nebude moci odevzdati prodanou realitu již 1. ledna 1924, sníží se trhová cena na 76.410 Kč.

Stížnost namítá, že tu šlo v podstatě o dvojí právní jednání, jednak o prodej nemovitostí bez skutečného odevzdání držby, jednak o závazek odevzdati držbu nejdéle do 1. ledna 1924. Za první úkon sjednána cena 76.410 Kč, za druhý 50.940 Kč. Poněvadž následkem odporu pachtýřů tento druhý úkon nebyl uskutečněn a výměrem fin. ředitelství v Bratislavě z 10. října 1931 poplatek z částky 50.940 Kč odepsán, jsou prý splněny předpoklady § 23/2 prav. a má býti vrácena také dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí tomu odpovídající.

Názor ten je mylný.

Stížnost především mylně chápe předpis § 23, vykládá-li si jej tak, že důvod normovaného tam nároku na vrácení dávky spočívá v odpisu

státního převodního poplatku, a z toho pak dedukuje, že byl-li poplatek odepsán z části, jest také poměrnou kvotou vrátiti dávku. Důvodem nároku na vrácení dávky jest spíše, že právní jednání, které jest základem převodu, bylo zrušeno nebo stornováno. To je podmínka primární; ta ovšem sama nestačí, nýbrž strana musí vedle toho prokázati, že z tohoto důvodu byl také odepsán převodní poplatek, pokud ovšem vůbec byl předepsán. Z toho však plyne dále jednak, že je tu nárok na vrácení jen, když právní jednání, které je základem převodu, bylo vůbec zrušeno nebo stornováno, jednak že částečný odpis státního poplatku nároku na poměrné vrácení dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí založiti nemůže a je vůbec o sobě bez významu.

Paragraf 23/2 prav. předpokládá, že bylo zrušeno nebo stornováno právní jednání, které je základem převodu. Základem převodu je však právní jednání, kterým se postupuje vlastnictví nemovitostí. Tím byla zde trhov. smlouva z 12. prosince 1923, kterou st-l prodává nemovitosti tam uvedené Dru B. Smlouva tato tvoří jeden celek; pouze kupní cena stanoví se různě podle toho, bude-li držba odevzdána kupci do 1. ledna 1924 či později. Tato kupní smlouva ani nebyla zrušena, ani nebylo od ní upuštěno; nedošlo pouze k splnění podmínky, na kterou byla vázána povinnost kupce zaplatiti vyšší trhov. cenu. Nebylo-li však od této kupní smlouvy upuštěno, ani nebyla zrušena, pak nenastal případ § 23 odst. 2 prav., a je docela lhostejno, zda byl státní převodní poplatek ze smlouvy částečně odepsán.

Okolnost, že nedošlo k odevzdání nemovitostí kupci do 1. ledna 1924 a že následkem toho nevznikl mu závazek zaplatiti cenu 127.350 Kč, nýbrž jen 76.410 Kč, mohla ovšem míti snad význam pro otázku, jakou částku jest správně položit za základ vyměření dávky. Než tato otázka jest již pravoplatně vyřešena rozhodnutím měst. zastupitelstva z 11. ledna 1927 a st-l, nechav rozhodnutí to proti sobě vejíti v právní moc, nemůže cestou žádosti za částečné vrácení dávky otázku onu znovu uváděti na spor.

Nelze mu práva toho přiznati ani s hlediska, že by šlo o obnovu řízení, kterou st-l opírá o nál. nss-u č. j. 9056/31 a výměr fin. ředitelství v Bratislavě z 10. října 1931. Neboť okolnost, jakou zcizovací cenu vzal státní úřad finanční za základ pro vyměření státního poplatku převodního, je pro otázku vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí docela irelevantní, a nemůže tedy ani nál. nss-u, kterým se původní předpis převodního poplatku uznává nezákonným, ani rozhodnutí fin. úřadu, jímž se poplatek převodní na novém podkladě znovu vyměřuje, zakládati novou skutečnost relevantní pro vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí, a nemůže proto ani odůvodniti obnovu řízení vyměřovacího o této dávce.

Vzhledem k dosavadním vývodům nebylo již třeba zabývati se důvody nař. rozhodnutí, čerpanými z § 190 úpravy č. 50.000/13 a bylo stížnost zamítnouti.